

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

nr. 228.937 van 27 oktober 2014

in de zaak A. 209.978/IX-8178

In zake: Remi ZEEUWS
woonplaats kiezend te 3040 Huldenberg
Nijvelsebaan 31 A

tegen:

het BRUSSELS HOOFDSTEDELIJK GEWEST
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Patrick Peeters en Thomas Dreier
kantoor houdend te 1000 Brussel
Terhulpesteenweg 120
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het verzoekschrift

1. Het verzoekschrift, ingediend op 27 augustus 2013, strekt tot de nietigverklaring van:

- “- het besluit van 7 maart [2013] waarbij, de beslissing aangekondigd in het briefke van 19 april 2012 wordt ingetrokken (stuk 1);
- het besluit van 7 maart [2013] waarbij, de na het dwangsomarrest 187.959 hervatte benoemingsprocedure, ten vierde male wordt afgesloten (stuk 1);
- alsook de weigering om correct uitvoering te geven aan het arrest 160.268 door met een schijnbesluit de benoemingsprocedure stop te zetten;
- alsook de daaruit blijkende weigering om [Remi Zeeuws] te bevorderen tot eerste attaché, expert van hoog niveau.
- alsook de daaruit blijkende weigering om [Remi Zeeuws] van rechtswege over te plaatsen naar het IWOIB.”

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Eric Lanckswaert heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij en de verwerende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 20 oktober 2014.

Staatsraad Bert Thys heeft verslag uitgebracht.

De verzoekende partij en advocaat Thomas Dreier, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Marijke Van Limbergen heeft advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen attaché (rang A1) bij het ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

3.2. Op 11 februari 2002 stelt hij bij de Raad van State een beroep in tot nietigverklaring van het besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 21 december 2001 waarbij Philippe Dehaut wordt benoemd tot eerste attaché, expert van hoog niveau (rang A2), bij de directie Onderzoek en Innovatie van het bestuur Economie en Werkgelegenheid van het ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

Bij arrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 vernietigt de Raad van State het voormelde benoemingsbesluit. Het middel waarin verzoeker onder meer aanvoert dat geen deugdelijke vergelijking van zijn titels en verdiensten met deze van Philippe Dehaut heeft plaatsgevonden, wordt gegrond bevonden.

De Raad van State vernietigt bij hetzelfde arrest tevens het besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 24 juni 2004 waarbij Philippe Dehaut van rechtswege vanaf 1 juli 2004 in de graad van eerste attaché, expert van hoog niveau, wordt overgeheveld van de directie Onderzoek en Innovatie van het ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest naar het Instituut ter bevordering van het Wetenschappelijk Onderzoek en de Innovatie van Brussel (hierna ook: het IWOIB).

3.3. Op 1 juli 2002 stelt verzoeker bij de Raad van State een beroep in tot nietigverklaring van het besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 3 juli 1998 houdende de benoeming van Philippe Dehaut tot bestuurssecretaris bij het ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest met ingang van 1 mei 1998.

Bij arrest nr. 187.958 van 17 november 2008 vernietigt de Raad van State ook dit benoemingsbesluit. Het middel waarin verzoeker de schending aanvoert van artikel 39 van de bijzondere wet van 12 januari 1989 ‘met betrekking tot de Brusselse Instellingen’, doordat het benoemingsbesluit uitsluitend in de Franse taal is opgesteld, terwijl het ook in de Nederlandse taal had moeten zijn

opgesteld, wordt gegrond bevonden.

3.4. Op 24 januari 2008 maant verzoeker, met verwijzing naar artikel 36 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, de Brusselse Hoofdstedelijke Regering aan om de benoemingsprocedure van eerste attaché, expert van hoog niveau, bij de directie Onderzoek en Innovatie te hernemen en de bij arrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 vernietigde beslissingen door nieuwe te vervangen.

3.5. De staatssecretaris van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest die bevoegd is voor ambtenarenzaken, antwoordt met een brief van 26 februari 2008:

“De Brusselse Hoofdstedelijke Regering is inderdaad nog niet overgegaan tot de vacantverklaring van de bovenvermelde betrekking waarvan de benoeming werd vernietigd en tot een herneming van de vernietigde beslissing, [omwille van] het feit dat de betrokken directie werd overgedragen naar het [Instituut ter bevordering van het Wetenschappelijk Onderzoek en de Innovatie van Brussel] en de bevorderingsprocedure derhalve niet meer kan overgedaan worden binnen het Ministerie.”

3.6. Op 3 maart 2008 stelt verzoeker bij de Raad van State een vordering in tot het opleggen van een dwangsom aan het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, omdat deze partij in gebreke blijft uitvoering te geven aan vernietigingsarrest nr. 160.268 van 19 juni 2006.

Bij arrest nr. 187.959 van 17 november 2008 willigt de Raad van State deze vordering in. Aan het Brussels Hoofdstedelijk Gewest wordt een dwangsom opgelegd van 1500 euro voor elke dag dat het nalaat uitvoering te geven aan het voormelde vernietigingsarrest. De dwangsom zal worden verbeurd na verloop van één maand, te rekenen van de dag waarop het arrest waarbij de dwangsom wordt opgelegd, aan het Brussels Hoofdstedelijk Gewest is betekend.

3.7. Op 19 december 2008 hervat de directieraad van het ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest de procedure die heeft geleid tot de ver-

nietigde benoeming van Philippe Dehaut tot eerste attaché, expert van hoog niveau, bij de directie Onderzoek en Innovatie.

Op 14 januari 2009 onderzoekt de directieraad opnieuw de titels en verdiensten van de verschillende kandidaten. Hij baseert zich daarvoor op de dossiers van de kandidaten zoals ze werden ingediend in 2001. Hij rangschikt Philippe Dehaut als eerste kandidaat, M.-H. C. als tweede kandidaat en verzoeker als derde kandidaat.

3.8. Met een brief van 28 februari 2009 dient verzoeker een bezwaarschrift in tegen de rangschikking van de kandidaten door de directieraad en vraagt hij om door de directieraad te worden gehoord.

3.9. Met een brief van 1 maart 2009 maant verzoeker de Brusselse Hoofdstedelijke Regering aan om “de aangevatte benoemingsprocedure af te sluiten”. Hij stelt dat hij “het blijven stilzitten zal [...] interpreteren als een weigering om [hem] te bevorderen tot eerste attaché, expert van hoog niveau”. Hij verwijst daarbij naar artikel 14, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

3.10. Op 27 maart 2009 wordt verzoeker door de directieraad gehoord. Na de opmerkingen en bezwaren van verzoeker te hebben onderzocht, besluit de directieraad met unanimiteit dat verzoeker geen nieuwe gegevens aanbrengt die een wijziging van de opgestelde rangschikking rechtvaardigen.

3.11. Volgens de verwerende partij is het dossier op 29 april 2009 aan de bevoegde staatssecretaris bezorgd voor het nemen van een beslissing over de kwestieuze bevordering tot eerste attaché.

3.12. Op 13 juli 2009 stelt verzoeker bij de Raad van State een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing in van “de afwijzende beslissing zoals die blijkt uit het niet afronden van de in 2001 aangevatte bevoor-

deringsprocedure”, alsook van “de daaruit blijkende weigering om verzoeker te bevorderen tot eerste attaché, expert van hoog niveau, bij het Instituut ter bevordering van het Wetenschappelijk Onderzoek en de Innovatie van Brussel”. Hij leidt die beslissingen af uit het stilzitten van de verwerende partij gedurende vier maanden vanaf zijn aanmaning van 1 maart 2009. Verzoeker vordert terzelfder tijd het opleggen van een dwangsom aan de verwerende partij.

Bij arrest nr. 197.684 van 10 november 2009 verwerpt de Raad van State de vorderingen tot schorsing en tot het opleggen van een dwangsom, omdat de aanmaning die verzoeker op 1 maart 2009 naar de verwerende partij heeft gezonden, slechts in die zin kan worden begrepen dat de verwerende partij de procedure tot benoeming van een eerste attaché, expert van hoog niveau, op een zodanige wijze moet afsluiten dat ze resulteert in de benoeming van verzoeker, terwijl uit niets blijkt dat de verwerende partij verplicht zou zijn verzoeker tot eerste attaché te benoemen.

Bij arrest nr. 208.193 van 19 oktober 2010 verwerpt de Raad van State ook het beroep tot nietigverklaring.

3.13. Op 23 november 2009 maant verzoeker de Brusselse Hoofdstedelijke Regering opnieuw aan om “de aangevatte benoemingsprocedure af te sluiten”. Hij verwijst andermaal naar artikel 14, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State. Anders dan in zijn aanmaning van 1 maart 2009 vermeldt hij nu niet dat hij het stilzitten van de verwerende partij zal beschouwen als een weigering om hem te benoemen.

Aangezien de verwerende partij ook op deze aanmaning niet reageert, stelt verzoeker op 2 april 2010 bij de Raad van State andermaal een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing in van “de afwijzende beslissing zoals die blijkt uit het niet afronden van de in 2001 aangevatte bevorderingsprocedure”, alsook van “de daaruit blijkende weigering om verzoeker te

bevorderen tot eerste attaché, expert van hoog niveau, bij het Instituut ter bevordering van het Wetenschappelijk Onderzoek en de Innovatie van Brussel”.

Bij arrest nr. 207.320 van 13 september 2010 van de Raad van State wordt de vordering tot schorsing verworpen, omdat de verwerende partij inmiddels een uitdrukkelijke eindbeslissing heeft genomen over de bedoelde benoemingsprocedure (zie hierna randnummer 3.15), waardoor het voorwerp van de vordering is teloorgegaan.

Bij arrest nr. 211.065 van 7 februari 2011 stelt de Raad van State de afstand van het geding vast, nadat verzoeker geen voortzetting van de rechtspleging heeft gevraagd.

3.14. Met een brief van 15 april 2010 maant verzoeker, met verwijzing naar artikel 36 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, de staatssecretaris van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest die bevoegd is voor het Openbaar Ambt, andermaal aan om de benoemingsprocedure van eerste attaché, expert van hoog niveau, bij de directie Onderzoek en Innovatie te hernemen en de bij arrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 vernietigde beslissingen door nieuwe te vervangen.

Wegens het uitblijven van een antwoord stelt verzoeker op 3 juni 2010 een vordering in tot het opleggen van een dwangsom.

Bij arrest nr. 207.321 van 13 september 2010 verwerpt de Raad van State ook deze vordering omdat de verwerende partij inmiddels een eindbeslissing heeft genomen over de bedoelde benoemingsprocedure (zie hierna randnummer 3.15) en aldus, daargelaten of deze eindbeslissing wettig is, alleszins een beslissing heeft genomen met betrekking tot het rechtsherstel waartoe vernietigingsarrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 haar verplicht.

3.15. Met een brief van 25 juni 2010 deelt de voornoemde staatssecretaris aan verzoeker mede:

“Ingevolge de ordonnantie van 26 juni 2003 houdende oprichting van het Instituut ter bevordering van het Wetenschappelijk Onderzoek en de Innovatie van Brussel (in werking getreden op 1 januari 2004), werden de bevoegdheden van de Directie Onderzoek en Innovatie overgeheveld aan het IWOIB. De personeelsleden van de Directie Onderzoek en Innovatie werden van rechtswege overgeheveld naar het nieuwe Instituut.

Sedert de inwerkingtreding van voormelde ordonnantie op 1 januari 2004 is de functie van eerste attaché, expert hoog niveau, dan ook gesitueerd binnen het IWOIB en heeft het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest geen bevoegdheid meer om over te gaan tot voormelde benoeming.

Middels onderhavig schrijven sluit het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest de benoemingsprocedure af en geeft het dan ook uitvoering aan het arrest nr. 160.268 van de Raad van State.”

3.16. Op 12 juli 2010 stelt verzoeker bij de Raad van State een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing in van:

- “- het besluit van 25 juni 2010 houdende de onbevoegdheid van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering om te benoemen [...]
- alsook de weigering om uitvoering te geven aan het arrest 160.268 door het niet verderzetten van de benoemingsprocedure die hernomen werd na het dwangsomarrest 187.959 [...]
- alsook de daaruit blijkende weigering om verzoeker te bevorderen tot eerste attaché, expert van hoog niveau.”

Bij arrest nr. 208.930 van 16 november 2010 beveelt de Raad van State de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 25 juni 2010. Hij verwerpt de vordering tot schorsing voor het overige.

Bij arrest nr. 215.960 van 24 oktober 2011 vernietigt de Raad van State de beslissing van 25 juni 2010 van de staatssecretaris van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest die bevoegd is voor het Openbaar Ambt, luidens dewelke het Brussels Hoofdstedelijk Gewest de benoemingsprocedure van eerste attaché, expert van hoog niveau, bij de directie Onderzoek en Innovatie van het bestuur Economie en Werkgelegenheid zonder gevolg afsluit. Het middel waarin verzoe-

ker de deugdelijkheid van het motief van deze beslissing betwist, wordt gegrond bevonden. De Raad van State oordeelt dat het motief van de bestreden beslissing, namelijk de onbevoegdheid van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest om een nieuwe beslissing te nemen over de aangevatte benoemingsprocedure, niet kan worden aangenomen. Voor het overige wordt het beroep tot nietigverklaring als onontvankelijk verworpen voor zover het gericht is tegen de tweede en de derde bestreden beslissing.

Met betrekking tot de door de verwerende partij gesuggereerde mogelijkheid dat bij het IWOIB geen nood meer bestaat aan een eerste attaché, expert van hoog niveau, overweegt de Raad van State in het voormelde arrest als volgt:

“In haar laatste memorie laat de verwerende partij uitschijnen dat niet zeker is dat een ‘verkozen’ kandidaat zal kunnen worden overgeplaatst naar het IWOIB. Zij lijkt daarmee te doelen op de omstandigheid dat bij het IWOIB géén nood meer bestaat aan een eerste attaché, expert van hoog niveau. Dit wordt bevestigd door de brief van 12 juli 2011 van de minister die bevoegd is voor het Wetenschappelijk Onderzoek aan de verzoeker. Aangenomen dat een afdoend gemotiveerd en gestaafd teloorgaan van de nood aan een eerste attaché, expert van hoog niveau, die initieel aan de basis lag van de vacantverklaring van de kwestieuze betrekking, een deugdelijke reden zou kunnen zijn voor een beslissing tot beëindiging van de aangevatte benoemingsprocedure, blijkt te dezen dat niet een dergelijke reden, maar wel een ongegronde onbevoegdverklaring aan de grondslag ligt van de eerste bestreden beslissing.”

3.17. Met een brief van 25 februari 2011 maant verzoeker, met verwijzing naar artikel 36 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, de staatssecretaris van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest die bevoegd is voor het Openbaar Ambt, nogmaals aan om de benoemingsprocedure van eerste attaché, expert van hoog niveau, bij de directie Onderzoek en Innovatie te hernemen en de bij arrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 vernietigde beslissingen door nieuwe te vervangen.

De voornoemde staatssecretaris antwoordt met een brief van 24 maart 2011. Hij verwijst daarin naar zijn schrijven van 25 juni 2010 en voegt eraan toe dat het IWOIB uitvoering zal geven aan arrest nr. 160.268 van 19 juni 2006.

Op 5 april 2011 stelt verzoeker bij de Raad van State een vordering in tot het opleggen van een dwangsom aan het IWOIB ten bedrage van 15.000 euro per dag dat dit instituut verder in gebreke blijft uitvoering te geven aan vernietigingsarrest nr. 160.268 van 19 juni 2006.

Bij arrest nr. 214.360 van 30 juni 2011 verwerpt de Raad van State deze vordering, omdat het Brussels Hoofdstedelijk Gewest de enige administratieve overheid is waarvoor uit het voormelde vernietigingsarrest verplichtingen voortvloeien, zodat verzoeker niet ontvankelijk kan vorderen dat, met het oog op de uitvoering van dit vernietigingsarrest, een dwangsom wordt opgelegd aan het IWOIB.

3.18. Met een brief van 19 juni 2011 maant verzoeker, met verwijzing naar artikel 36 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, ‘Innoviris’ – dat de nieuwe benaming zou zijn van het IWOIB – aan om uitvoering te geven aan arrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 van de Raad van State.

Met een brief van 12 juli 2011 antwoordt de minister van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest die bevoegd is voor het Wetenschappelijk Onderzoek, dat “Innoviris afziet van de betreffende benoemingsprocedure voor de betrekking van eerste attaché (expertbetrekking van hoog niveau, rang A2)”, omdat “binnen Innoviris [...] op dit ogenblik [...] geen nood [is] aan invulling van deze betrekking”. De minister merkt voorts op dat alleen kandidaten die deel uitmaken van de personeelsformatie van Innoviris in aanmerking komen voor een betrekking van de rang A2 bij Innoviris en dat dit voor verzoeker, die tot de personeelsformatie van het ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest be-

hoort, niet het geval is.

Verzoeker bestrijdt de beslissing van 12 juli 2011 met een beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State. Bij arrest nr. 226.022 van 13 januari 2014 vernietigt de Raad van State deze beslissing.

3.19. Op 19 oktober 2011 stelt verzoeker bij de Raad van State een vordering in tot het opleggen van een (nieuwe of hogere) dwangsom aan het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, omdat deze partij in gebreke blijft uitvoering te geven aan vernietigingsarrest nr. 160.268 van 19 juni 2006.

Bij arrest nr. 217.226 van 16 januari 2012 heropent de Raad van State het debat in de desbetreffende zaak en stelt hij aan het Grondwettelijk Hof een prejudiciële vraag over de bestaanbaarheid van artikel 36 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Bij arrest nr. 122/2012 van 18 oktober 2012 spreekt het Grondwettelijk Hof zich uit over die prejudiciële vraag, in die zin dat artikel 36 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State niet verenigbaar is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in zoverre het de verzoekende partij op wier vordering reeds een dwangsom werd opgelegd, niet de mogelijkheid biedt om het opleggen van een bijkomende dwangsom of het verhogen van de reeds opgelegde dwangsom te vorderen in het geval dat de overheid op volhardende wijze in gebreke blijft uitvoering te geven aan het vernietigingsarrest, terwijl het aan de overheid die een dwangsom opgelegd kreeg, de mogelijkheid biedt om de opheffing van die dwangsom of de opschorting van de looptijd of de vermindering ervan te vorderen in geval van blijvende of tijdelijke of gedeeltelijke onmogelijkheid voor die overheid om aan de hoofdveroordeling te voldoen.

Bij arrest nr. 223.385 van 6 mei 2013 verwerpt de Raad van State verzoekers vordering, omdat de verwerende partij inmiddels – op 7 maart 2013 – een nieuwe eindbeslissing heeft genomen over de benoemingsprocedure van eerste attaché, expert van hoog niveau, bij de directie Onderzoek en Innovatie.

3.20. Bij arrest nr. 218.892 van 16 april 2012 wordt een nieuwe vordering van verzoeker tot het opleggen van een dwangsom aan het Brussels Hoofdstedelijk Gewest wegens het in gebreke blijven van deze partij om uitvoering te geven aan vernietigingsarrest nr. 160.268 van 19 juni 2006, als onontvankelijk verworpen.

3.21. De staatssecretaris van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest die bevoegd is voor het Openbaar Ambt, deelt met een brief van 19 april 2012 aan verzoeker het volgende mede:

“De Raad van State vernietigde bij arrest nr. 215.960 van 24 oktober 2011 (zaak A. 197.047/IX-6872) de beslissing van 25 juni 2010 van de Staatssecretaris van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest bevoegd voor het Openbaar Ambt, waarbij het Brussels Hoofdstedelijk Gewest de benoemingsprocedure van een eerste attaché, expert van hoog niveau, bij de directie Onderzoek en Innovatie van het Bestuur Economie en Werkgelegenheid zonder gevolg afsluit.

In navolging van het voormelde arrest, bericht ik u van het feit dat het Brussels Hoofdstedelijk Gewest afziet van de betreffende benoemingsprocedure voor de betrekking van eerste attaché (expertbetrekking van hoog niveau, rang A2). Na overleg met Innoviris blijkt immers dat er op dit ogenblik geen nood aan deze betrekking is.

De voormelde benoemingsprocedure wordt hierbij dan ook afgesloten.”

Verzoeker onderkent in deze akte de beslissing tot afsluiting van de na dwangsomarrest nr. 187.959 van 17 november 2008 hervatte benoemingsprocedure, evenals de weigering om correct uitvoering te geven aan de vernietigingsarresten nrs. 160.268 en 215.960, respectievelijk van 19 juni 2006 en 24 oktober 2011, en de daaruit blijkende weigering om verzoeker te bevorderen tot eerste attaché, expert van hoog niveau. Hij bestrijdt de voormelde beslis-

singen met een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing bij de Raad van State (zaak A. 204.837/IX-7669).

Bij arrest nr. 220.609 van 17 september 2012 beveelt de Raad van State de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 19 april 2012 van de staatssecretaris van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest die bevoegd is voor het Openbaar Ambt, luidens dewelke het Brussels Hoofdstedelijk Gewest de benoemingsprocedure van eerste attaché, expert van hoog niveau, bij de directie Onderzoek en Innovatie van het bestuur Economie en Werkgelegenheid zonder gevolg afsluit. Het middel waarin verzoeker de deugdelijkheid van het motief van deze beslissing betwist, wordt ernstig bevonden.

Het beroep tot nietigverklaring is nog hangende.

3.22. Met een brief van 7 maart 2013 deelt de voornoemde staatssecretaris aan verzoeker mede:

“Ik verwijs naar mijn brief van 19 april 2012, die u aangevochten heeft bij wege van een schorsings- en annulatieprocedure bij de Raad van State (gekend onder G.A. 204.837/IX-7669).

Voormelde brief had betrekking op de afsluiting van de benoemingsprocedure van een eerste attaché, expert van hoog niveau (rang A2), bij de directie Onderzoek en Innovatie van het Bestuur Economie en Werkgelegenheid (intussen werden de bevoegdheden van deze directie overgeheveld naar Innoviris). Deze brief werd door de Raad van State geschorst bij arrest nr. 220.609 van 17 september 2012, aangezien het gebrek aan nood aan een eerste attaché bij Innoviris, niet degelijk werd gemotiveerd. Gelet op deze schorsing, gaat het Brussels Hoofdstedelijk Gewest hierbij over tot intrekking van de brief van 19 april 2012.

Het Brussels Hoofdstedelijk Gewest ziet vervolgens af van de betreffende benoemingsprocedure voor de betrekking van eerste attaché.

Uit een nauwgezette screening van de interne competenties bij Innoviris en na overleg tussen mijn diensten en Innoviris, staat vast dat de activiteiten en opdrachten die in 2001 en ook nog in 2009 (ten tijde van de herneming van de benoemingsprocedure door de directieraad) dienden te worden uitgevoerd door de gezochte eerste attaché, intussen niet meer actueel zijn, of door andere medewerkers van Innoviris worden uitgevoerd.

In deze omstandigheden wordt de voormelde benoemingsprocedure hierbij dan ook afgesloten.

Indien er in de toekomst bij Innoviris nood zou zijn aan een eerste attaché, expert van hoog niveau (rang A2), zal een nieuw functieprofiel worden opge maakt, aangepast aan de noden van Innoviris op dat moment.”

3.23. Op 20 maart 2013 dient verzoeker bij de Raad van State een verzoekschrift in tot nietigverklaring en tot schorsing van de tenuitvoerlegging van dezelfde beslissingen als dewelke het voorwerp uitmaken van het thans voorliggende beroep (zaak A. 208.263/IX-7958).

Bij arrest nr. 225.231 van 24 oktober 2013 verwerpt de Raad van State zowel het beroep tot nietigverklaring als de vordering tot schorsing.

De Raad acht de door de verwerende partij opgeworpen exceptie van een gebrek aan wettig belang gegrond en besluit tot de onontvankelijkheid van het beroep op grond van onder meer de volgende overwegingen:

“Verzoeker heeft aldus bij zijn verzoekschrift, ter aanwijzing van de bestreden beslissingen, een stuk gevoegd dat niet overeenstemt met het origineel en waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend. Uit niets blijkt dat verzoeker dit – zoals hij zelf stelt – bij ‘vergissing’ heeft gedaan. Een dergelijke vergissing is te dezen overigens volkomen ongeloofwaardig. De Raad van State neemt dan ook aan dat verzoeker wetens en willens heeft gehandeld.

Bijgevolg heeft verzoeker de Raad van State – nota bene de rechter op wiens rechtsbescherming hij een beroep wil doen – misleid bij het instellen van zijn beroep. Overeenkomstig het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* kan aan een dergelijk beroep geen enkel gevolg worden gegeven. De omstandigheid dat het oorspronkelijk bij het verzoekschrift gevoegde afschrift tot dezelfde conclusie komt als het origineel of dat verzoeker in zijn verzoekschrift passages aanhaalt uit het originele stuk – hij haalt overigens ook passages aan uit het misleidende, oorspronkelijk bijgevoegde afschrift – verandert niets daaraan. Verzoekers verwerpelijke handelwijze, waarbij hij de rechter met opzet de juiste, wezenlijke informatie over het voorwerp van de te beoordelen zaak onthoudt en hij de rechter aldus misleidt, impliceert immers dat hij de toegang tot de rechter niet waardig is.”

Bij arrest nr. 226.002 van 9 januari 2014 heeft de Raad van State bovendien aan verzoeker een geldboete opgelegd wegens kennelijk onrechtmatig beroep.

3.24. Op 27 augustus 2013 stelt verzoeker het voorliggende beroep in.

3.25. Bij besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 10 oktober 2013 wordt verzoeker bij tuchtmaatregel van ambtswege uit zijn functie ontslagen.

Verzoeker vecht dat besluit aan met een beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State (zaak A. 211.008/IX-8279). Dat beroep is nog hangende.

IV. Regelmatigheid van de rechtspleging

Standpunt van de partijen

4. Verzoeker legt ter terechtzitting een pleitnota neer.

5. De verwerende partij vraagt om deze pleitnota uit het debat te weren omdat het procedurereglement van de Raad van State niet in een dergelijk processtuk voorziet.

Beoordeling

6. Het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’ voorziet niet in de mogelijkheid om een pleitnota als een processtuk neer te leggen. Het is de partijen echter wel toegestaan om nieuwe feiten, die een invloed kunnen hebben op de ontvankelijkheid of de gegrondheid van de vordering, aan de Raad van State ter kennis te brengen. In zoverre de door verzoeker neergelegde pleitnota op dergelijke feiten betrekking heeft, kan ze dan ook bij de zaak worden betrokken. In zoverre de pleitnota geen betrekking heeft op dergelijke

feiten, maar de neerslag vormt van de uiteenzetting ter zitting, wordt ze niet als een processtuk, maar als een loutere inlichting in aanmerking genomen.

V. Ontvankelijkheid van het beroep

Excepties

7. De verwerende partij werpt in haar memorie van antwoord twee excepties van onontvankelijkheid van het beroep op.

Vooreerst laat zij gelden dat het voorwerp van het voorliggende beroep identiek is aan het voorwerp van het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing in de zaak A. 208.263/IX-7958 en dat verzoeker niet tweemaal een beroep tot nietigverklaring kan instellen tegen dezelfde beslissing.

Voorts voert zij aan dat het voorliggende beroep tot nietigverklaring ruimschoots laattijdig is ingesteld. Het is immers pas op 25 augustus 2013 (versta: 27 augustus 2013) ingesteld, terwijl de brief waarin het voorwerp van het voorliggende beroep vervat is, op 7 maart 2013 ter post aangetekend naar verzoeker werd verstuurd.

8. In haar laatste memorie voegt de verwerende partij daaraan nog toe dat het ontvankelijk bevinden van dit nieuwe beroep van verzoeker erop zou neerkomen dat betrokkene zijn bedrieglijk handelen in de voornoemde zaak zou kunnen rechtzetten, wat hij tevergeefs ook heeft geprobeerd met een brief van 7 mei 2013.

Voorts laat zij – het auditoraatsverslag bijvallend – nog gelden dat verzoeker niet in zijn belangen is geschaad door het gebrek aan mededeling van de beroepsmogelijkheid bij de Raad van State en van de daarbij in acht te nemen vormvoorschriften en termijnen. Verzoeker weet immers maar al te goed

dat de mogelijkheid bestaat om bij de Raad van State een beroep in te stellen en hoe en wanneer dat moet gebeuren.

Beoordeling

9. Geen enkele rechtsregel of rechtsbeginsel staat eraan in de weg dat een verzoeker voor de Raad van State meerdere beroepen tot nietigverklaring instelt tegen éénzelfde beslissing, mits hij dat op een ontvankelijke wijze doet.

10. Het enkele feit dat verzoeker in de voorliggende zaak een nieuw beroep tot nietigverklaring instelt tegen de bestreden beslissingen, die reeds het voorwerp uitmaakten van het beroep tot nietigverklaring dat hij op 20 maart 2013 bij de Raad van State heeft ingesteld – zaak A. 208.263/IX-7958 – brengt als zodanig dan ook niet met zich mee dat dit nieuwe beroep niet ontvankelijk zou zijn.

Ook de omstandigheid dat bij arrest nr. 225.231 van 24 oktober 2013 verzoekers eerste beroep als onontvankelijk werd verworpen omdat verzoeker wetens en willens bij zijn verzoekschrift, ter aanwijzing van de bestreden beslissingen, een stuk had gevoegd dat niet overeenstemde met het origineel, waardoor hij de rechter, op wiens rechtsbescherming hij beroep wilde doen, met opzet de juiste, wezenlijke informatie over het voorwerp van de zaak had onthouden en aldus had misleid, zodat hij de toegang tot deze rechter niet waardig werd geacht, impliceert geenszins dat verzoeker de toen aangevochten beslissingen niet meer ontvankelijk bij de Raad van State zou kunnen bestrijden met een nieuw beroep, dat evenwel op zijn beurt aan de vereisten op het vlak van de ontvankelijkheid dient te worden getoetst. De bedrieglijke handelwijze die in arrest nr. 225.231 van 24 oktober 2013 aan verzoeker wordt verweten, kan hem niet worden tegengeworpen in de voorliggende zaak, aangezien anders aan verzoeker op een onevenredige wijze de toegang tot de rechter zou worden onzegd. Overi-

gens zijn er in de voorliggende zaak geen aanwijzingen dat verzoeker opnieuw op de reeds eerder gesanctioneerde wijze zou hebben gehandeld.

11. De eerste exceptie is derhalve niet gegrond.

12. Artikel 19, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State luidde op het ogenblik van het instellen van het voorliggende beroep tot nietigverklaring als volgt:

“De verjaringstermijnen voor de beroepen bedoeld bij artikel 14, § 1, nemen alleen een aanvang op voorwaarde dat de betekening door de administratieve overheid van de akte of van de beslissing met individuele strekking het bestaan van die beroepen alsmede de in acht te nemen vormvoorschriften en termijnen vermeldt. Indien aan die verplichting niet wordt voldaan dan nemen de verjaringstermijnen een aanvang vier maanden nadat de betrokkene in kennis werd gesteld van de akte of van de beslissing met individuele strekking.”

Deze bepaling strekt ertoe dat diegenen die zich benadeeld achten door een administratieve beslissing met individuele strekking, door het bestuur in kennis worden gesteld van het bestaan van de mogelijkheid om tegen deze beslissing een beroep in te stellen. De naleving van deze vormvereiste impliceert dat gewag moet worden gemaakt van het bestaan van de mogelijkheid om bij de Raad van State een beroep in te stellen en van de verplichting om dit beroep in te stellen bij aangetekende brief binnen zestig dagen na de kennisgeving.

Zoals de algemene vergadering van de afdeling Bestuursrechtpraak van de Raad van State heeft overwogen in haar arrest nr. 134.024 van 19 juli 2004, wijkt artikel 19, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State af van de regels betreffende de verjaring van beroepen en is het net als die regels van openbare orde. Voor deze bepaling geldt geen uitzondering.

Dit betekent dat, zolang niet is voldaan aan de in artikel 19, tweede lid, bepaalde vormvereisten, de verjaringstermijn niet ingaat, ongeacht de

vraag of de betrokkene, ten voordele van wiens persoonlijke belangen dit voorschift geldt, al dan niet weet dat tegen deze beslissing een beroep bij de Raad van State openstaat. Om de rechtszekerheid die vereist dat elke individuele akte op een bepaald ogenblik definitief wordt, te verzoenen met de eis van rechtsbescherming, heeft de wetgever evenwel een definitieve verjaringstermijn ingesteld, die in ieder geval een aanvang neemt vier maanden na de betekening van de individuele, griefhoudende akte (memorie van toelichting bij het wetsontwerp ‘tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen’, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, 33).

13. In dit geval betreffen de bestreden beslissingen de stopzetting van de benoemingsprocedure van eerste attaché, expert van hoog niveau, waarvoor verzoeker kandidaat was en met betrekking waartoe hij na vernietigingsarrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 van de Raad van State aanspraak kon maken op rechtsherstel.

Deze stopzetting diende aan verzoeker als belanghebbende kandidaat te worden betekend, wat ook gebeurd is bij aangetekende brief van 7 maart 2013 van de staatssecretaris van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest die bevoegd is voor het Openbaar Ambt.

Die brief maakt evenwel geen melding van de beroepsmogelijkheid bij de Raad van State en van de daarbij in acht te nemen vormvoorschriften en termijnen.

Overeenkomstig het voorschrift van artikel 19, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State nam voor verzoeker de verjaringstermijn voor het instellen van een beroep tot nietigverklaring slechts een aanvang vier maanden nadat hij in kennis werd gesteld van de brief van 7 maart 2013.

Het voorliggende beroep is op 27 augustus 2013 dan ook tijdig ingesteld.

14. De tweede exceptie is evenmin gegrond.

15. Aangezien het auditoraatsverslag beperkt is tot het onderzoek van de twee door de verwerende partij in haar memorie van antwoord opgeworpen excepties, is er aanleiding tot een heropening van het debat.

VI. Geldboete wegens kennelijk onrechtmatig beroep

Vraag van de verwerende partij

16. De verwerende partij wijst er in haar memorie van antwoord op dat het voorliggende beroep tot nietigverklaring ruimschoots laattijdig is ingesteld en dat verzoeker “tegen de brief van 7 maart 2013 reeds een verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring [heeft] ingediend”. Zij vraagt daarom te oordelen of er aanleiding is om aan verzoeker een geldboete op te leggen wegens kennelijk onrechtmatig beroep, zoals bepaald in artikel 37 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

Beoordeling

17. De vraag van de verwerende partij gaat klaarblijkelijk uit van de premisse dat verzoekers beroep laattijdig is en niet meer ontvankelijk kon worden ingesteld nadat bij arrest nr. 225.231 van 24 oktober 2013 van de Raad van State uitspraak is gedaan over een beroep vanwege verzoeker met hetzelfde voorwerp.

18. Zoals zo-even gezien, is die premisse zonder grond.

Om die reden verdient de vraag van de verwerende partij geen gunstig gevolg.

BESLISSING

1. De Raad van State heropent het debat.

2. Het door de auditeur-generaal aangewezen lid van het auditoraat wordt ermee belast het onderzoek van de zaak voort te zetten.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 27 oktober 2014, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
Bruno Seutin,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

Geert Van Haegendoren